

DOMNUL ISUS S-A ÎNĂLTAT LA CER ȘI S-A AȘEZAT LA DREAPTA LUI DUMNEZEU –
Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

În acel timp, (Isus apare celor unsprezece) și ¹⁵ le-a spus: „Mergând în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura. ¹⁶ Cine va crede și va fi botezat se va mântui; iar cine nu va crede va fi condamnat. ¹⁷ Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred: în numele meu vor scoate diavoli, vor vorbi limbi noi, ¹⁸ vor lua șerpi în mână și, dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu le va dăuna. Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca”. ¹⁹ După ce le-a vorbit, Domnul Isus s-a înălțat la cer și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, ²⁰ iar ei, plecând, și au predicat pretutindeni, în timp ce Domnul lucra cu ei și le întărea cuvântul prin semnele care-i însoțeau.

Înălțarea Domnului la cer nu-l separă pe Isus de viețile credincioșilor, ci Domnul pătrunde în existența lor intensificând-o cu o forță, cu o energie mult mai mare decât cea pe care au cunoscut-o mai înainte. Ne este propus ultimul pasaj, ultimele versete din evanghelia lui Marcu, care în schimb nu sunt ale lui Marcu. Evanghelia lui Marcu se termină la capitoul 16, versetul 8 cu anunțul Învierii lui Isus, dar fără dovezile aparițiilor. Aceasta a scandalizat comunitatea primitivă, de aceea în anii care au urmat vor fi adăugate chiar trei finaluri succesive a acestei evanghelii, iar ceea pe care am citit-o este doar una dintre acestea.

Așadar nu este ale lui Marcu, nu este a evanghelistului, dar este fără dubii rodul experienței comunității creștine.

După autorul acestui pasaj Isus spune: **Mergeți în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura.** Misiunea creștinilor este să meargă, nu să rămână pe loc, ci să meargă să predice, ce anume? Vestea cea Bună. Știm că termenul "*evanghelie*" înseamnă "**Vestea Bună**". Și care este această Veste Bună? Dumnezeu nu este bun, este exclusiv Bun; Dumnezeu este iubirea care cere doar să fie primită. Dumnezeu – iubire care se oferă nu pentru a lua ceva omului, ci pentru a-i potența existența sa. Și de această iubire a lui Dumnezeu nici o persoană, oricare ar fi conduita sau comportamentul său, se poate simți exclusă.

Aceasta este Vestea Bună. Dumnezeu iubește pe toți într-o manieră necondiționată, și această trebuie vestită la fiecare făptură.

Și adaugă autorul "**Cine va crede ...**" - "a crede" nu înseamnă a adera, a accepta o doctrină, un adevăr, ci "a crede" înseamnă a primi această iubire și a fi dispus apoi a o comunica altora. Iubirea primită de la Dumnezeu se transformă în iubire comunicată.

"... și va fi botezat." La începutul acestei evanghelii botezul era expresia unei conversiuni. Prin "**conversiune**" se înțelege schimbarea de orientare a propriei existențe: dacă până acum am trăit pentru mine, de acum decid să orientez diferit viața mea și de a trăi pentru alți. Ca semn a acestei schimbări era acest rit al botezului. Deci cine aderă la această iubire, o primește și manifestă public această schimbare în existența sa, acesta este deja în deplinătatea vieții.

"**Iar cine nu va crede va fi condamnat.**" Cine în schimb refuză și rămâne în egoismul său, centrat doar asupra nevoilor și ale necesităților proprii, va fi condamnat – nu de

Dumnezeu pentru că Dumnezeu este iubire și nu condamnă, ci este el însuși care se condamnă.

Apoi sunt semnele clasice care însoțesc creștini în misiunea lor, este o protecție împotriva oricărei forme de rău, în particular expresia finală **"bolnavi se vor vindeca"**, dar testul grec nu este tocmai așa. Textul grec spune "aceștia vor fi bine". Isus, Domnul, nu ne dă capacitatea de a vindeca bolnavii, dar de a-i face să stea bine, aceasta da. Adică o afecțiune, o îngrijire, o atenție și un serviciu în modul ca persoana chiar în boala ei, în infirmitatea ei, poate într-o oarecare măsură să se simtă bine.

După ce le-a vorbit, Domnul Isus s-a înălțat la cer. – Când citim evanghelia este necesar mereu să distingem "ceea ce evanghelistul ne spune" de "cum ne-o spune". Ceea ce ne spune este Cuvântul lui Dumnezeu și acesta este mereu valid, cum ne-o spune, autorul folosește abilitatea sa literară, stilul epocii sale. Așadar, în acest pasaj, se vede clar distincția dintre ceea ce autorul "vrea să spună" și "cum ne-o spune". Spune că: **s-a înălțat la cer și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.** Ce vrea să spună evanghelistul? Evanghelistul vrea să spună autorităților religioase: "Acel om pe care voi l-ați condamnat ca blestemat, ca eretic, în realitate era Dumnezeu. Avea natura divină."

Deci nu era el blestemat, așa cum îl denunțau scribii, învățații când l-au ascultat pentru prima oară pe Isus, ci "sunteți voi blestemați că nu ați recunoscut prezența divină".

Cum o spune? O spune folosind schema literară a epocii. **"Cerul"** nu înseamnă atmosfera, ci înseamnă locuința divină, Dumnezeu, Dumnezeu însuși, și **"așezat la dreapta"**: în acea epocă la curtea regală, lângă rege stătea cine deținea aceeași putere cu a sa, o putere asemănătoare cu a sa. Deci evanghelistul folosește aceste imagini cunoscute ale epocii pentru a transmite un adevăr.

Prin **Înălțare** nu este o separare a lui Isus de viața credincioșilor, o afirmă apoi autorul. De fapt spune: **iar ei, plecând au predicat pretutindeni, în timp ce Domnul lucra cu ei.** Deci Domnul nu a plecat în vreun loc, ci evanghelistul vrea să spună că în Isus se manifestă deplinătatea condiției divine, și aceasta îl conduce pe Domnul la a consolida activitatea, comportamentul discipolilor săi.

Și le întărea cuvântul – cuvântul este Vestea Bună, mesajul, **prin semnele care-i însoțeau.** Cuvântul nu este credibil, nu este adevărat, dacă nu este însoțit de semnele precum iubirea, iertarea și condividerea sau împărtășirea.